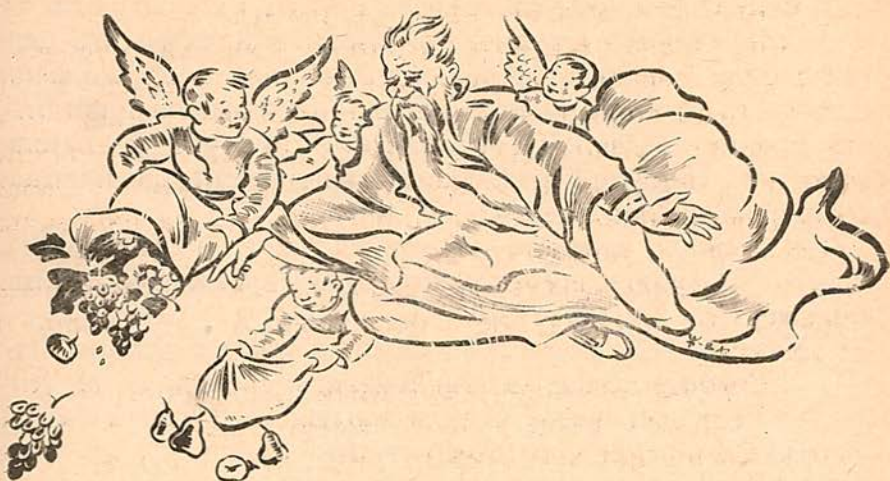

и ливади... Не забравили да посѣятъ дори облаци, дъждъ, мъгли и снѣжецъ надъ планинитѣ. Обикаляли, сѣли, обиколили цѣлата земя. Минали и край Бѣло-море и посѣли надъ Гърция маслини и смокини, надъ Италия цвѣтя, лимони и портокали. Надъ Франция посѣли грозде и жито надъ Англия мъгли и дъждове, надъ севернитѣ страни — гори, снѣгъ и мъгли, надъ Русия посѣли цѣли полета съ треви и жита...

Вече се готвѣли да се прибератъ и се качатъ на небето. Дѣдо Господь погледналъ още веднажъ къмъ земята и извикалъ учуденъ:

— Я, забравили сме една страна, тамъ между Дунавъ и Бѣло-море, между Шаръ планина и Черно-море!... Тамъ гдето се възвишава гордиятъ Балканъ, красивитѣ Рила и Пиринъ и необятнитѣ Родопи... Тамъ нищо не сме посѣли!

— Какво да посѣемъ тамъ, дѣдо Господи? — запитали ангелчетата.

Дѣдо Господь се усмихналъ, дигналъ ржка, благословилъ тая земя и казалъ:

— Изсипете всичко, каквото е останало въ торбичкитѣ!

Ангелчетата се засмѣли и изсипали отъ торбичкитѣ си всички райски блага...

Затова България е Рай Земя, защото има всичко, каквото има въ небесния рай.

Александъръ Спасовъ